

Foredrag, specielt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), der ere af den Betskaffenhed, at der fra vor Side i Dag vanskelig kan fremtræde nogen Tale, som, jeg vil ikke sige kunde fordunkle et saadant Foredrag, men som — blot kunde give yderligere Bidrag til Belysning af den politiske Stilling og Kamp, der for Liden er tilstede. Da jeg begjærede Ordet, var det hovedsagelig for at bestjæftige mig med, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille). Dette er tilbøielig ogsaa allerede gjort, og jeg kan derfor spare mig noget af Uleiligheden, men jeg vil dog senere komme til at opholde mig noget derved, thi dette Foredrag var saa interessant, at det nok er værd at blive set efter i alle Æmnerne. Først skal jeg imidlertid vende mig til Regjeringen og specielt til den høitæredede Conseilpræsident. Jeg erindrer, at, da Finantsloven sidst forlod os for at gaa over til Landstinget, blev den Debatteret, som jeg rettede imod Regjeringen, at den ikke havde benyttet sin Stilling her til at indtage en mæglende Stilling mellem Thingene, bevarer med, at det var for tidligt; min Debatter var paa urette Sted, først da, sagde den ærede Conseilpræsident, skulde Mæglingen begynde. Efter at Finantsloven nu er vendt tilbage til os fra Landstinget, vil jeg spørge Folkethinget, om der er det stærkeste Spor af, at den ærede Conseilpræsident har indfriet dette sit Løfte? Jeg er ude af Stand til at se, at han paa noget Punkt har lagt nogen mæglende Rolle for Dagen. Evertimod er det oplyst af den ærede Ordfører, at Regjeringen ikke alene har faaet fuldt ud i Landstinget, hvad den fra først af havde forlangt, men endog en Del mere. Det er en eiendommelig Maade at mægle Forlig imellem to stridende Parter. Den ærede Conseilpræsident vil altsaa ikke fortænke mig i, at jeg nu fuldstændig opgiver Troen paa, at han og hans Regjering vil være i Stand til, at føre os til en lykkelig Ende af denne Strid. Idet jeg nævner dette, skal jeg tilstaa, som jeg tidligere har gjort, at der er Ingen blandt den ærede Conseilpræsidents Standsfæller, som jeg har havt større Tro og Haab til forfatningsmæssigt, og saaledes som Forfatningen nu er, vilde kunne have bragt os ind i rolige Forhold og vilde kunne have ført en Forhandling om de forskellige Spørgsmaal, som her kunne komme til Behandling, paa en saadan Maade, at det kunde føre til et Resultat, men det har jeg nu som sagt fuldstændig opgivet. Jeg tør maasse med det Samme bemærke, at jeg ogsaa havde ventet mig en Del af den ærede Kultusminister, men han maa jo staa i Samklang med sin høie Chef, som igaar lod os vide, at al Forhandling omtrent er overflødig, og Regjeringen har ogsaa, siden disse Ord udtaltes af dens Chef, trolig holdt det, idet vi omtrent ikke have hørt en Gneste af Regjeringen optrede siden, i alt Fald ikke i den

politiske Debat. Jeg har i Dag lagt Mærke til, at den ærede Kultusminister har siddet paa sin Plads, har fulgt os meget opmærksomt, og af og til har trukket paa Smilebaandet. Jeg troede da at være sikker paa, at nu vilde han træde frem og optage Kampen. Dette siger jeg, fordi jeg veed, at der har været Dage, hvorpaa den ærede Kultusminister har været i Stand til at optage Kampen, men han maa formodentlig den Gang have staaet paa et sikkrere og paalideligere Grundlag for de Anskuelser, han vilde forsvare, end nu; thi ellers kan jeg ikke forklare mig, hvorfor han nu er saa taus. Jeg tilstaaar yderligere, at der har været Dage, hvorpaa jeg egentlig har ønsket at se netop den ærede Kultusminister paa den Plads, han nu indtager, thi i Genhold til de Anskuelser, han vedkjendte sig den Gang, var jeg sikker paa, at vi i ham vilde faae en dygtig Minister, som specielt under den Grundlov, vi nu have, vilde være rigtig vel skikket til at mægle Forlig imellem de stridende Parter. Jeg tilstaaar imidlertid, at jeg er bleven sørgelig skuffet, og lige saa inderlig, som jeg den Gang ønskede, at han maatte komme til at indtage denne Plads, vilde jeg nu, hellere i Dag end i Morgen, se ham forlade den. (Lh. Nielsen: Det var en sær Tro!) Ja, det ærede Medlem siger, at det var en sær Tro at have, men derover skal han ikke undre sig saa meget, thi jeg tør maasse, uden at være ubeskedent, lade ham vide, at jeg har siddet her ikke saa længe end han. Hvis han havde siddet her, da den ærede Kultusminister udmærkede sig ved at tage levende Del i vore Debatter og ved at levere udmærkede Bidrag til Belysningen af Forhandlingerne, vilde han maasse være mere enig med mig, end han nu er. — Jeg kommer nu til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), hvis Foredrag igaar har vaet mere end almindelig Opmærksomhed. Det er heller ikke saa underligt, thi som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (W. Holm) sagde, Ordene vare mange, og han kunde efter min Mening efter Ordproget gjerne have spøiet til: Havde de blot været lige saa sande, saa havde det været ypperligt. Efter min Opfattelse kan man dele det ærede Medlems Foredrag i 3 Afsnit. Det første var overordentlig lovende, og jeg skal ikke negte, at jeg hørte det ærede Medlem med spændt Opmærksomhed. Da han roste ikke blot Folkethingets Finantsudvalg, men specielt vor ærede Ordfører, fordi de vare komne ind i et entelt Punkt, hvad der for ham havde en saa overordentlig Betydning, at han nu vilde lægge en særdeles Medgjørlighed for Dagen og afbetale den, jeg havde nær sagt, med en meget stor Sum, tænkte jeg mig, at det ærede Medlem formodentlig vilde stemme for vort Forslag om det kongelige Theater, og at det ikke engang vilde være Betaling nok, men at han vilde ogsaa stemme for, at alle de overordent-